

tens Tilgodehavender og Skyld til Banken skal fremgaa af Bankens maanedlige Balancer.

I den foregaaende Paragraf — § 15 — gives Bestemmelser om Bankens forretningsmæssige Virksomhed. Udvalget skal ikke indvende noget imod de Linier, der her trækkes op, men ligesom det er naturligt, at Banken kommer til at virke som „Statens Bank“, maa man betragte det som en given Sag, at Danmarks Nationalbank i sin Egenskab af Landets Centralbank, jfr. § 1, først og fremmest maa være „Bankernes Bank“, og man gaar derfor ud fra, at man holder den private Bankvirksomhed i Konkurrence med Landets øvrige Banker inden for den snævrere mulige Begrænsning.

Naar der forskellige Steder i det foreliggende Lovforslag tales om „de i Henhold til Loven udfærdigede Forskrifter“ (§ 1) og om „de for Banken gældende Bestemmelser“, §§ 4 og 7, gaar Udvalget ud fra, at disse Udtryk, foruden at tage Sigte paa de i selve Lovforslaget indeholdte Bestemmelser, maa ses i Sammenhæng med Lovforslagets § 26 og det der omhandlede Reglement, der udfærdiges af Repræsentantskabet efter Indstilling fra Bestyrelsen og med Stadfæstelse af Ministeren for Handel, Industri og Søfart.

Et *Mindretal* (Lange og Stein), som deltager i Flertallets Indstilling, ønsker at udtale, at det Tilsagn, Handelsministeren har givet om inden Udgangen af 1937 at sælge 12½ Mill. Kr. af Statens Beholdning af Landmandsbankaktier kun for saa vidt kan tilfredsstille Mindretallet, som man deri ser en *Begyndelse* paa den Afvikling, som Regeringen er legalt forpligtet til. Mindretallet maa forstaa Paabudet om Salg af Landmandsbankens Aktier saaledes, at Handelsministeren for længst burde have solgt i det mindste de 30 Millioner af Statens Beholdning.

Med Henblik paa Bestemmelserne i § 20 angaaende Adgangen til at indhente Oplysninger hos Banktilsynet, Sparekassetilsynet og Fondsbørstilsynet, erkender

Mindretallet, at Formuleringen, saaledes som den nu fremtræder i Forslaget, er en Forbedring, set i Forhold til Bestemmelsens oprindelige Ordlyd. Af Hensyn til den Tillid og Tryghed, som er af saa afgørende Betydning inden for Forretningslivet — og ogsaa er af afgørende Betydning for de paagældende Tilsynsmyndigheder i Forhold til de respektive Institutter og Selskaber, som er underlagt dem —, ønsker Mindretallet imidlertid at fremhæve, at man forudsætter, at de Oplysninger, som i paakommende Tilfælde kan tilvejebringes hos Tilsynsmyndighederne, ikke uden tvingende Grunde udstrækkes til at omfatte de enkelte private Engagements.

Endelig skal Mindretallet anføre, at det vilde have anset det for en væsentlig Fordel, om den i § 32 anførte Tidsfrist kunde være udvidet, men at man ikke har kunnet trænge igennem med sine Ønsker i saa Henseende.

Et *Mindretal* (Hauch, N. K. Kristensen, K. Pedersen, Rytter, Stensballe og Villemoes) skal bemærke følgende:

Vi kan ikke medvirke til Lovforslagets Gennemførelse og skal i saa Henseende henvise dels til de i Folketing og Lands ting førte Forhandlinger og dels til den i Folketingets Betænkning af 19. Marts d. A. givne Begrundelse. Det fremgaa heraf, at Banken efter vor Formening ikke vil blive en selvstændig, selvstyrende og selvejende Institution, men at Ministeriet vil faa en alt for dominerende Indflydelse baade med Hensyn til Udnævnelsen af Direktion, Bestyrelse og Repræsentantskab og med Hensyn til Bankens Forhold i det hele taget. Magten og Ansvarret vil derfor ikke komme til at ligge hos Bankens egne Myndigheder, hvilket burde ske, men i overvejende Grad hos det politiske Ministerium. Banken vil efter vor Formening derved netop i Realiteten blive en Statsbank, hvad man hidtil har modarbejdet.

Dertil kommer, at det ikke har været muligt at trænge igennem med Kravet om Salg af Statens Beholdning af Landmandsbankaktierne i større Omfang, saaledes